

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma : Pfv.VI.22.066/2015/4.

A tanács tagjai: . Kollár Márta a tanács elnöke
Tamáné dr. Nagy Erzsébet előadó bíró
. Puskás Péter bíró

A felperes:

A felperes képviselője:. Szabó Péter ügyvéd

Az alperes:

Az alperes képviselője: . Danka Ügyvédi Iroda,
ügyintéző: dr. Danka János ügyvéd

A per tárgya: kártérítés

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:
Ítéltábla
Pf.II.20.213/2015/5.

Az elsőfokú bíróság neve és határozata száma:
Törvényszék
10.P.22.567/2012/53.

Rendelkező rész

- A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

- Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 200.000 (kétszázezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

- A le nem rótt 2.524.300 (kétmillió-ötszázhuszonnégyezer-háromszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A felperes és házastársa, V. A. adótársként és zálogkötelezettként 2006. január 10-én szerződést kötöttek a Bank Nyrt.-vel és a Jelzálogbank Zrt.-vel. A japán yen (a továbbiakban: JPY) devizában nyilvántartott 28.185.000 forint kölcsön biztosítékaul az adósok S., D. u. 51. szám alatti, 875 helyrajzi számú ingatlanán elidegenítési- és terhelési tilalommal biztosított jelzálogjogot alapítottak 45.032.000 forint erejéig. A felperes házassági

életközössége 2010. őszén megszakadt, az ingatlan magához váltása reményében a hitelt a felperes vállalta törleszteni.

A felperes és házastársa 2010. szeptember 16-án az alperessel a S., D. u. 51. szám alatti ingatlanukra - a per-, teher és igénymentességét szavatolva - adásvételi szerződést kötöttek. A vevő alperes vállalta, hogy a 45.000.000 forint vételárat az eladók helyett a kölcsön visszafizetésével, az ingatlan tehermentesítésével fizeti meg. Az eladók kötelezettségeként rögzítették a tehermentesítéshez szükséges eljárás megindítását. A felperes az $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadára 688.553 forint erejéig bejegyzett végrehajtási jog kapcsán az adótartozás 30 napon belül történő kifizetését vállalta.

Az eladók a tehermentesítés érdekében az eljárást nem indították meg. A felperes a végrehajtási joggal érintett adótartozását nem fizette meg.

Az adásvételi szerződést a felek 2010. november 10-én módosították, rögzítették arra vonatkozó tudomásukat, hogy a jogügylet teljesítéséhez a kölcsönt folyósító pénzüintézet hozzájárulása szükséges. A vételár megfizetésének a módját a bank számlájára utalással írták elő az alperes által a Bank Zrt.-től felvett 14.000.000 forint lakásvásárlási és 31.000.000 forint banki hitelből legkésőbb 2010. december 18-ig. Az alperes kötelezettségeként rögzítették, hogy a szerződés aláírását követően haladéktalanul megindítja a hiteligénylési eljárást.

A felperes az ugyanakkor keltezett írásbeli nyilatkozatban kijelentette, hogy a tulajdoni lapon szereplő terheket és a közüzemi tartozásokat nem vállalja megfizetni, azok rendezése a vevőt terheli. A nyilatkozat szerint az okiratot az alperes átvette, megismerte és aláírásával tudomásul vette. A nyilatkozatot az alperes aláírta és dr. F. J. ügyvéd ellenjegyezte, a felperes házastársa mint eladó azonban a nyilatkozatban nem szerepelt, holott a nyilatkozat nevezettre külön kötelezettségeket állapított meg.

A felperes az adásvételi szerződés aláírását követően a hitelt nem törlesztette, a jelzálogjog jogosult bank hozzájárulását az ingatlan átruházásához sem szerezte be. Az alperes a Bank Zrt.-hez elbírálásra alkalmas hitelkérelmet nem nyújtott be, a vételárat más forrásból sem fizette meg.

A Bank a kölcsönszerződést a fizetési kötelezettség nem teljesítése miatt 2011. január 19-én keltezett okiratban felmondta. 2011. január 11-én a tartozás 18.620.269,49 JPY volt.

- [2] Az alperes a bank követelésének megvásárlására 2011. januárban, márciusban, áprilisban, augusztusban sikertelen ajánlatot tett. A 2011. szeptember 11-én a Jelzálogbank Zrt. és a Faktoring Zrt. a 19.410.610,30 JPY, (52.350.416 forint) követelést ellenérték fejében a felperes édesapjának az érdekeltségébe tartozó M. Kft.-re engedményezte. A jogügylet során a felperes meghatalmazottként járt el.

A felperes 2011. október 20-án az alperesnek ajánlatot tett új adásvételi szerződés kötésére 39.000.000 forint vételáron, majd 2011. október 25-én a házastársával az ingatlant 29.700.000 forint vételáron perben nem álló vevők részére értékesítette.

- [3] Az eladók 2011. november 7-én keltezett, az alpereshez címzett írásbeli nyilatkozattal a módosított adásvételi szerződéstől érdekmúlásra hivatkozással elálltak, mert a vevő a vételárat határidőben nem fizette meg. A kárenyhítési kötelezettség teljesítéseként kötött adásvételi szerződésben foglalt vételárra tekintettel a kölcsöntartozásból fennmaradt követelést mint a kárigényüket jelentették be.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

- [4] A felperes keresetében az alperest szerződésszegése folytán az 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 318. § (1) és 339. § (1) bekezdése alapján kártérítésként az ingatlan vételárával nem fedezett hiteltartozás összegének megfizetésére kérte kötelezni. A követelése az engedményes M. Kft.-nek 2012. december 31-ig általa megfizetett 11.538.627 forint és a még fennálló 6.353.777,54 JPY tartozás forint összege és annak késedelmi kamata volt.
- [5] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Védekezése szerint az adásvételi szerződésük a bank javára bejegyzett elidegenítési tilalomba ütközött, a bank azt nem hagyta jóvá, a kölcsönszerződés felmondásával pedig a szerződés teljesítése lehetetlenült. A felperes mulasztása folytán fennállt végrehajtási jog miatt nem jutott a Banknál a hitelhez. A saját felróható magatartására előnyök szerzése végett a felperes nem hivatkozhat, a mulasztása, a késedelme az alperes egyidejű késedelmét kizárta. A felperes kára nem áll okozati összefüggésben az alperes magatartásával.

Az első- és másodfokú ítélet

- [6] Az elsőfokú bíróság a kijavított ítéletével a keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában a Ptk. 318. § (1), a 339.

§ (1), a 4. § (1) és (4) bekezdése felhívásával rögzítette, hogy a felperesnek kellett bizonyítania a perben az alperes szerződésszegő magatartását és állított kárának azzal ok-okozati összefüggésben történt felmerülését.

A Ptk. 215. § (1), (2) és (3) bekezdése felhívásával megállapította, hogy a 2010. szeptember 16-i szerződés, és a november 10-i módosítása érvénytelen, mert annak hatályosulásához pénzügyi jóváhagyásra lett volna szükség. A felperes „nyilatkozat”-át a felek egyező akaratnyilvánítását tükröző tartalom hiányában nem tekintette az adásvételi szerződést kiegészítő okiratnak. Az elsőfokú bíróság ezért azt állapította meg, hogy a felperes a végrehajtási joggal terhelt adótartozása megfizetését az adásvételi szerződésben vállalt kötelezettsége ellenére nem teljesítette. Az alperes hiteligénylése a tehermentesítés hiányában nem volt lehetséges.

A felperes a Ptk. 302. § b) pontja szerint késedelembe esett akkor, amikor nem intézkedett a végrehajtási jog törlése iránt. Az alperes a Ptk. 298. § a) pontja alapján esett késedelembe, amikor 2010. december 18-án, de legkésőbb 2011. január 18-ig a vételárat nem teljesítette. Ugyanakkor az alperes késedelme a felperes késedelmére tekintettel a Ptk. 303. § (3) bekezdése szerint nem állapítható meg, így módon az alperes szerződést nem szegett.

A kölcsönszerződés felmondásával, a tartozás egyösszegű esedékessé válásával az adásvételi szerződés teljesítése egyébként is lehetetlenné vált, hiszen a pénzügyi hozzájárulásának a megszerzése reménytelenül vált. Az elsőfokú bíróság jelentőséget tulajdonított annak is, hogy a kölcsönszerződés felmondását követően a felperes a M. Kft. képviselőjében eljárva, - ahogy az alperes is - a követelés megvásárlására tett lépéseket. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy az adásvételi szerződésüket egymás viszonylatában már maguk sem tartották érvényesnek.

[7] Az elsőfokú ítélet ellen a felperes nyújtott be fellebbezést.

[8] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a felperes által fizetendő perköltség összegét illetően részben megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta. A másodfokú bíróság a feltárt tényállást ítélkezése alapjául elfogadta, ugyanakkor az érdemi döntéssel eltérő jogi indokolással értett egyet. A per tárgya az volt, hogy a felperes érvényesítheti-e az alperessel szemben kárigényként a hitelét nem fedező vételáron mással kötött szerződés miatt fennmaradó hiteltartozását. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete nem helytálló abban a kérdésben, hogy a Ptk. 215. §-a alapján a módosított adásvételi szerződés pénzügyi jóváhagyás hiányában érvénytelen. A harmadik személy beleegyezésének formája lehet egy már megkötött szerződés jóváhagyása, vagy a szerződéskötéshez történő előzetes hozzájárulás. A felperes és házastársa által kötött kölcsönszerződés IV.1. pontjában az ingatlant csak a zálogjogosult

előzetes hozzájárulásával lehetett volna elidegeníteni, ennek megfelelően a bank előzetes hozzájárulását az eladóknak kellett volna beszerezniük. Ennek megtörténteig az adásvételi szerződés nem jön létre. A Ptk. 215. § (3) bekezdése alapján ennek csak jogkövetkezménye azonos az érvénytelenség jogkövetkezményével, vagyis az ilyen ügyletre nem lehet jogot alapítani, illetve a felek által célzott joghatások nem érhetők el, amelyre tekintettel a felperes kárigényt az alperessel szemben e szerződésre alapítottnak nem érvényesíthet.

Ugyanakkor a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság azon megállapításával, hogy a felperesnek a szerződésmódosítással egyidejűleg tett nyilatkozata nem vált a felek adásvételi szerződésének részévé. A felperes házastársa aláírásának hiányában a nyilatkozat mint az adásvételi szerződést módosító megállapodás a Ptk. 217. § (1) bekezdése alapján az alakítás megsértése miatt érvénytelen. Ezt az érvénytelenségi okot hivatalból is észlelni kellett (2/2010. (VI.28.) PK vélemény). A felperes a házastársának meghatalmazása nélkül a nyilatkozatban a tulajdonostársára, házastársára nem háríthatta volna át teljes egészében a szavatossági felelősséget. A másodfokú bíróság álláspontja szerint tehát az alperest a szerződés létre nem jötte miatt a Ptk. 365. § (1) bekezdése alapján vételár fizetési kötelezettség nem terhelte és ez kizárja, hogy a felperes szerződésszegésre alapítottnak kártérítési igényt érvényesítsen vele szemben. A felperesnek, ha az adásvételi szerződés létrejött volna, akkor kellett volna bizonyítania az alperes szerződésszegését, a kárának összegét, valamint a kár és a kötelezett jogellenes magatartása közötti ok-okozati összefüggést. A felperes kárát azonban vételár szolgáltatási kötelezettség hiányában nem az alperes idézte elő, így kártérítésre sem kötelezhető.

- [9] Az alperes felelőssége a szerződésen kívüli magatartásból származó kárért való felelősség alapján sem állapítható meg. A hitelintézet hozzájárulása miatt fennálló függő jogi helyzet megszüntetése érdekében az eladóknak, tehát a felperesnek és házastársának kellett volna a hitelintézetnél eljárnia. A kölcsönszerződés IV/1. pontja alapján az ingatlan elidegenítéséhez a bank előzetes hozzájárulását meg kellett volna szerezniük, emellett a kölcsönszerződésük III/2. pontja szerint a fennálló tartozás egyösszegű teljes visszafizetése érdekében az eladóknak kezdeményezniük kellett volna a kölcsönszerződés módosítását is. Emellett a kifejtettek alapján a felperesnek kellett volna az adótartozását rendeznie annak érdekében, hogy az alperes a vételár finanszírozásához szükséges hitelfelvétel iránt intézkedhessen. A függő jogi helyzetben a felperes és házastársa szerződésszegő magatartásának volt betudható, hogy a hitelintézet a hitelt felmondta, hiszen a törlesztőrészleteket a felperes vállalása ellenére nem fizette. A hiteltartozásnak az új vevőkkel kötött

adásvételi szerződésben megállapított vételárral nem fedezett része, mint kár tehát nem hárítható az alperesre.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[10] A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, ebben elsődlegesen a kereseti kérelmének történő helyt adást kérte a perben született ítéletek hatályon kívül helyezése mellett, másodlagosan pedig a hatályon kívül helyezést követően az ügyben eljáró bíróságok valamelyikét kérte új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítani. A felperes vitatta a másodfokú ítélet jogi érvelésének helyességét, miszerint a felek között a hitelintézet előzetes jóváhagyásának hiányában az adásvételi szerződés nem jött létre. Állította, hogy a másodfokú bíróság megsértette a Ptk. 114. § (1) és (3) bekezdését, 215. §-át, 286. § (1) bekezdését és 237. - 238. §-át is. Álláspontja szerint a peres felek érvényesen megállapodhattak az adásvételi szerződés feltételeiben, abban, hogy az alperes fizeti ki a felperes és a volt házastársa hiteltartozását, ehhez nem kellett a hitelintézet sem előzetes, sem utólagos hozzájárulását beszerezni. A bank hozzájárulására akkor lett volna szükség, ha a felperes a kölcsöntartozást is át kívánta volna ruházni az új vevőre. A másodfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a Ptk. 286. §-a szerint a jogosult a harmadik személy részéről felajánlott teljesítést is köteles elfogadni, ha ehhez a kötelezett hozzájárult és a szolgáltatás nincs személyhez kötve, illetve a teljesítés nem igényel olyan szakértelmet, vagy képességet, amellyel a harmadik személy nem rendelkezik. Mind a hitelintézet jóváhagyásának hiánya, mind az elidegenítési és terhelési tilalomba való ütközés utólagosan is orvosolható, tehát amennyiben az alperes a szerződésben foglaltakat teljesíti, a jóváhagyás beszerezhető lett volna. A felperes szerint abban az esetben, ha a jogerős ítélet jogi álláspontja helyes, akkor is rendelkeznie kellett volna a másodfokú bíróságnak a felek jogviszonyáról, mégpedig a szerződéseknek a határozat hozatalig történő hatályossá nyilvánításával. Ezáltal a peres feleknek a Ptk. 238. § (1) bekezdése alapján egymással szemben úgy kell felelniük, mintha a szerződésük érvényes lett volna, így az alperes szerződésszegésére figyelemmel a felperes kárigénye teljesíthető lett volna.

[11] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte.

A Kúria döntése és jogi indokai

[12] A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

[13] A jogerős ítélet helytállóan utal arra, hogy a Ptk. 215. § (1) bekezdése szerint, ha a szerződés létrejöttéhez harmadik személy

beleegyezése, vagy hatósági jóváhagyás szükséges, ennek megtörténteig a szerződés nem jön létre. Amennyiben a beleegyezés, illetve a jóváhagyás megtörténik - ha jogszabály kivételt nem tesz - a szerződés a megkötésének időpontjától kezdődő hatállyal jön létre. A (3) bekezdés értelmében pedig jóváhagyás hiányában a szerződésre az érvénytelenség jogkövetkezményeit kell alkalmazni. A felülvizsgálati kérelem a Kúria szerint megalapozott ugyanakkor abban a kérdésben, hogy az eladónak és a vevőnek előzetesen, a hitelintézet álláspontjának beszerzését megelőzőn szükségképpen meg kell állapodniuk a szerződési feltételekben, abban, hogy a tulajdonjog átruházást megelőzően melyik fél milyen lépéseket köteles megtenni. A szerződési feltételek ismeretének hiányában a hitelintézet az előzetes jóváhagyást nem is tudja megadni. Az a tény azonban, hogy a tulajdonjog átruházásához, ebben a körben az adásvételi szerződés létrejöttéhez a hitelintézet jóváhagyása szükséges, nem jelenti azt, hogy a feleknek a jóváhagyás beszerzéséhez szükséges, azzal közvetlen összefüggésben álló kötelezettségeiket ne kellene teljesíteniük. A felek az általuk kötött adásvételi szerződésben különböző vállalásokat tettek. A felperes vállalta, hogy tehermentesíti az ingatlant a tulajdoni hányadát terhelő végrehajtási jogtól, illetve a felperes és adóstársa vállalták, hogy kezdeményezik a bankjuknál a tulajdonjog átruházásához szükséges hozzájárulás beszerzését. Az alperes ugyanakkor vállalta, hogy a fenti feltételek teljesülése esetében bankkölcsön felvételét kezdeményezi a vételár kifizetése érdekében. Ezen lépések teljesítése szükségképpen megelőzi a bank hozzájárulásának megadását a tulajdonjog átszállásához. A felek között tehát az adásvételi szerződés megkötésétől addig, amíg el nem dől, hogy a bank a jóváhagyását megadja-e, függő jogi helyzet állt fenn, amely alatt a felek nyilatkozataikhoz kötve voltak. Ez pedig azt jelenti, hogy ha ebben az időszakban valamelyik fél a vállalt kötelezettségeit nem teljesíti, nem hivatkozhat a másik féllel szemben arra, hogy a bank jóváhagyásának hiányában az adásvételi szerződés, a tulajdonjog átruházása a Ptk. 215.§-a alapján nem jött létre. Ilyen esetben ugyanis ez a körülmény az ő terhére esik.

[14] Az eljáró bíróságok a Kúria szerint jogszerűen állapították meg, hogy a felperes un. nyilatkozata a felesége, mint szerződő fél aláírása nélkül nem tekinthető az adásvételi szerződést módosító megállapodásnak, így az alperest annak tudomásul vétele ellenére nem kötelezi.

[15] A függő jogi helyzetben végrehajtandó kötelezettségek teljesítésével a felperesnek és házastársának kellett volna elől járnia. A peradatok szerint a felperes volt az, aki a függő jogi helyzet megszűnéséhez szükséges lépéseket nem tette meg. A Bank a perben igazolta, hogy a tehermentesítés hiánya miatt nem kerülhetett sor arra, hogy az alperes hitelkérelmet nyújtson be és

azt érdemben megvizsgálják, a felperes és adóstársa nem is kezdeményezte a bankjuk jóváhagyásának beszerzését az adásvételi szerződéshez. A Kúria álláspontja tehát eltérő a másodfokú bíróság jogerős ítéletében kifejtettektől annyiban, hogy a Kúria szerint a felek között létrejött adásvételi szerződés azon elemeit, amelyek a felek előzetes kötelezettségvállalásait tartalmazták, a pénzüintézet hozzájárulása nélkül is teljesíteni kellett volna. E kötelezettségvállalások teljesülése előfeltétele volt a függő jogi helyzet megszűnésének, vagyis annak, hogy a tulajdonjog átruházását is eredményező adásvételi szerződés létrejöttéhez a felperesek hitelintézete a hozzájárulását megadja a kölcsönszerződés, illetve a Ptk. 215. § (1) bekezdése szerint. A függő jogi helyzet azonban jóváhagyás hiányában is megszűnt a kölcsönszerződés felmondásával a törlesztés felperes részéről történő beszüntetése miatt. Azáltal, hogy a hitelező a követelést engedményezte, a felek adásvételi szerződésében előírt rendelkezéseket már nem lehetett teljesíteni. Ezt mindkét fél így értékelte, hiszen a banki követelés megvásárlása iránt tett lépéseket.

[16] A Kúria álláspontja szerint a felperes a függő jogi helyzetben már ezt megelőzően megszegte a megállapodást azzal, hogy vállalt kötelezettségeinek nem tett eleget, a tehermentesítésről nem gondoskodott. Az eljáró bíróságok helyesen mutattak rá arra, hogy a felperes késedelme a Ptk. 303. § (2) bekezdés szerint az alperes késedelmét kizárta. Nem esik tehát az alperes terhére az, hogy hitelkérelemmel végül is nem élt. Az alperest, szemben a felperes álláspontjával a szerződésben foglalt határidő lejártá ellenére nem terhelte vételár-fizetési kötelezettség, a vételár megfizetésének határidejét elmulasztva nem esett késedelembé, hiszen a fizetési kötelezettsége akkor állt volna be, ha a hitelező bank az ingatlan tulajdonjogának átruházásához a hozzájárulását megadja, ezáltal a függő jogi helyzet megszűnik. A banki hozzájárulás beszerzését azonban a felperes és adóstársa nem is kezdeményezték.

[17] A felperes a Kúria álláspontja szerint alaptalanul hivatkozott a felülvizsgálati kérelmében a Ptk. 286. §-ára is. Az alperesnek ugyanis a kifejtettek alapján a bank jóváhagyásának felperes által történő kérelmezése, illetve beszerzése előtt nem állt fenn vételár-fizetési kötelezettsége, emellett pusztán a vételár-hátraléknak, a kölcsön összegének a bank részére történő megfizetésével a felperes és adóstársa helyett nem teljesíthetett volna. A felperes és felesége által kötött kölcsönszerződés egyértelműen rögzítette, hogy milyen módon lehet beszerezni a bank hozzájárulását az ingatlan értékesítéséhez, illetve azt is, hogy a kölcsön visszafizetésére milyen rendszerben kerülhet sor. A felperes is tisztában volt ezzel, ezért rendelkeztek a felek az általuk kötött szerződésben a tehermentesítés menetrendjéről.

[18] A felülvizsgálati kérelemben a felperes alaptalanul utal arra

is, hogy a bíróságoknak a szerződést hatályossá kellett volna nyilvánítaniuk a Ptk. 237. § (2) bekezdése alapján. A szerződés hatályossá nyilvánítása elsődlegesen arra szolgál, hogy a bíróság rendelkezhesse az esetleg ellenszolgáltatás nélkül maradó szolgáltatás visszatérítéséről abban az esetben, ha a szerződéskötés előtt fennállott helyzetet nem lehet visszaállítani. A felek között egymás részére szolgáltatásnyújtás nem történt, az ingatlan birtokában a felperes és adóstársa maradt, így a jelen ügyben a hatályossá nyilvánítás jogi feltételei nem állnak fenn. A szerződéskötést megelőző eredeti állapot az ügyben mindaddig fennállt, amíg a felperes és adóstársa az ingatlant perben nem álló harmadik személyek részére értékesítette.

[19] A Kúria álláspontja szerint tehát a bíróságnak a felperes kárigényével kapcsolatban azt kellett vizsgálnia, hogy melyik fél nem teljesítette azokat a - a végül létre nem jött - szerződésben vállalt kötelezettségeit, amelyek a harmadik személy beleegyezésének a beszerzéséhez szükségesek voltak. A kifejtettek alapján az adásvételi szerződésnek azon részei, amelyeket a függő jogi helyzetben a felperes és adóstársa vállalt teljesíteni, a felperes és adóstársa magatartása miatt nem teljesültek és ez vezetett oda, hogy a kölcsönszerződés felmondása következtében a bank hozzájárulásának a beszerzésére már nem kerülhetett sor. A kifejtettekre tekintettel a felperes az alperessel szemben kártérítési igényt nem érvényesíthet.

[20] A fentiek alapján a jogerős ítélet nem jogszabálysértő, ezért azt a Kúria a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül eljárva - részben eltérő indokkal - a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

[22] A felperes felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperesnek a felülvizsgálati eljárással felmerült perköltségét, melyet a Kúria a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdése alapján, az elvégzett ügyvédi munkával arányban állóan állapított meg.

[23] A felperes személyes költségmentességben részesült, így az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Budapest, 2016. augusztus 30.

. Kollár Márta s.k. a tanács elnöke, Tamáné dr. Nagy Erzsébet s.k.
előadó bíró, dr. Puskás Péter s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

Sz.Sz.

bírósági ügyintéző